

hensyn skal gjøres gjældende, tror jeg, at den ene Person, naar han lemlæstes, maa være ligesaa berettiget til Erstatning, og den samme Erstatning, som en anden Person. Den, der har 2 Kr. om Dagen, bør dog, naar han mister en Arm, have den samme Erstatning, naar det regnes fra et Humanitets synspunkt, som den, der har den dobbelte Dagløn. Ogsaa i den Henseende tror jeg, at det Grundlag, hvorpaa Lovforslaget hviler, ikke er heldigt, at man ikke har betinget et Bidrag fra dem, som skulle have Hjælpen. — Sigeledes støder det mig, og jeg tror, det vil fremkalde ikke saa faa Banskkeligheder, at det kun er Smaaakaarsfolk, som kunne komme ind under denne Hjælp. Det er kun Smaaakaarsfolk, der kunne komme ind i Sygekasserne, og som følge heraf kan heller ikke denne Hjælp i Ulykkestilfælde tilkomme Noget, der ikke har saadanne Aar. I det Hele og Store falder det overmaade let at se, hvem der er Smaaakaarsfolk, og hvem der ikke er Smaaakaarsfolk; men i det enkelte gjvne Tilfælde, hvor Nuancen jo ikke er kjendelig, der vil det blive meget vanskeligt at regne til den ene eller den anden Side, om Manden skal have Hjælp eller ikke. Dersom man havde fulgt det Princip, at Enhver, Formuende eller ikke Formuende kunde komme ind i disse Forsørgelser, saa var man ude over det Punkt, ude over den Banskkelighed og den Ubillighed, som fremtræder, naar en Mand paa Grund af sin Formuestilstand ikke kan blive Medlem af Sygekasserne, ikke kan blive delagtig i den her omtalte Erstatning. Selv om han, naar Ulykkestilfældet indtræder, kan være bundsfattig og altsaa trænge forholdsvis mere til det end mangan Anden, saa kan han ikke faae Hjælp, fordi han i Fortiden har været saa velhavende, at han ikke har kunnet komme ind i Kassen.

Der er ogsaa noget Uheldigt i, at den, som kommer til Skade, kun faar Erstatning, naar Skaden tilføies ham i Arbeidstiden. Det kan jo ikke være anderledes efter det Grundlag, hvorpaa det Hele hviler, at det er Arbeidsgiveren, der skal betale denne Erstatning. Der kunde man vel ikke godt gaa videre end til den Tid, Vedkommende er i Arbejde; men for den, der kommer til Fortræd, er det dog det Væsentligste, at han faaer nogen Hjælp. Falder han og kommer til Skade, idet han gaar ud af Fabriksdøren, saa faaer han ikke Noget, men maa selv klare sig, sker det indenfor Fabriken, saa skal Arbeidsgiveren derimod gennem Anstalten hjælpe. Det forekommer mig, at man vilde ramme langt mere det humane Hensyn, man sigter paa, naar man sørge for, at den, der var indtegnet for Ulykkestilfælde, fik Erstatning,

naar og hvor Ulykkestilfældet traf ham. — Dernæst forekommer det mig ogsaa, at man er kommen ind paa et noget vidtløftigt Princip ved at dele i Hovedafdelinger og Klasser. Der er jo tre Hovedafdelinger, Søfart, Landvæsen og Industri, og indenfor hver af disse Klasser tages der saa igjen Hensyn til de forskjellige farefulde Stillinger. Man har ment at ville inddele de forskjellige Sag i Fareklasser; men om man ogsaa der vil gaa saa vidt, man kan, vil man næppe naae Retfærdighedens Maal. Dersom vi f. Ex. vilde tage en Industrigren for sig selv, lad os sige Maskinbyggeriet, saa er der en meget væsentlig Forskel paa Maskinbyggeriet. For det Første kan deres Art af Virksomhed være forskjellig, og derved kunne deres Pladsforhold være meget forskjellig, saaledes at den ene Fabrik kan medføre betydelig større Fare end den anden. Dersom man altsaa vilde sigte efter det retfærdige Maal, maatte man endogsaa stride til indenfor samme Hovedklasse at gjøre Søndring mellem de Fabrikker, der vare mere eller mindre vel indrettede, mere eller mindre sikrede Arbejderne mod Ulykkestilfælde. Jeg tror, man derved kommer ind paa et Regnskabsvæsen og et Forhold, som staar i skærende Modstrid med, hvad man almindeligvis synes bedst om, det er, at ordne Noget saa simpelt og jævnt som muligt. I den Henseende har man et fortrinligt Forbillede i Portovæsenet. I gamle Dage mente man, at Retfærdigheden førte med, at man for et Brev maatte tage mere og mere Porto, efter som det passerde flere og flere Mil; men senere er man jo kommen til Erkjendelsen af, at det hele Samfund er bedst tjent med at have saa faa Satser, Klasser og Afdelinger som muligt, og derfor ere vi komne til et Portosystem, som tiltaler Alle. Der har jo endogsaa været Forslag om at indføre det System som Jernbanetagt; man er vel ikke naaet til det endnu, i alt Fald ikke i noget væsentligt Omfang. Det forekommer mig imidlertid, at man i det Hele bør arbejde i Retning af at gjøre Alt saa simpelt som muligt, ikke ud i det gamle Uføre med saa uhyre mange Afdelinger, som man dog vil have Banskkelighed ved at gjøre saa talrige, som det vil være nødvendigt, dersom man vil naae til det ideelle Maal, at Enhver skalde betale netop, hvad der tilkom ham. Samfundet er jo ikke anderledes stillet, end at det meget vel kan assurere alle Tilfædekomne, alle Syge. Det hele Samfund kan meget vel sørge for alle disse Forsørgelser, og jeg kunde næsten være tilbøjelig til, at man skalde strække det ud til Forsørgelse af Børn, der ere fødte vansføre saaledes, at de senere ikke kunne ernære sig selv, dem